

åter angår hjertat allena.
869. Man kan således vara dygdig
och brattfelig på en och samma
gång. Man kan vara dygdig i
Förnuftet och viljan, men brattfelig
i hjertat och Samuettet. Vard
när Förnuftet eller viljan eller
hvar skänke principen i menni-
man. Så skulle vi förstå den dyg-
den ~~bestå~~ i viljan och Förnuft-
et. Uthållna brattfeligheten i
hjertat. man kunde med sin vilja
omant tvingat göra alla omöjliga
Dåd, finna, alla elaka tankar, alla
syndiga begär, och dymligt
der Samuettet utplånad all med
vetande af brattfelighet. Detta kan
endast den, hvart Rätt, künsla är
öföföad, hvart Samuett är försvand.
870. Men den väkete, kan
icke utplåna all medvetande
af brattfelighet ur sitt Samuett.
derför måtte han söka försoning
men föräfrar han, att försoning
af försonad, blifva dygdig och för
fri så begär han verklig
ett förlovet försonad.

871. Menniskan här menligen
i samma förhållande till försonaren
som ett förnedradt barn till
sin föräldrar. Men ingenting gör
på. Ant i föräldra hjertat, som det
förnedrade barnet, föräfrar, att
blifva fullt utan försoning.
En hora kan icke godgöra sin skuld
genom årbakhet, tillfeller en till ge-
nom årlighet. 871. En hora kan
icke återfå sin skuld genom dygd.
Skall all på en försoning kunna ske.
så måste brattfelig känna djupet af
sin förnedring och ångra sitt brott.
Detta kräver föräldra hjertat. men
föräfrar den brattfelig att godgöra
sitt brott genom dygd och hjälpa
på gör han misst och försoning
och måtte bär sin vanära i all sin
het. Amen!
872. Den Pyssiska grunder till den
väkete menniskan föräfrar, att
vilja blifva en Engel, emott kan kin-
ner sig vara en djefvel, ligger uti
Eggen och ambitionen. Derför
måste han föräfrar kunna icke heller
fatta af den väkete, som försonad
emott och försonad Rätt, künslar.
Emedan dessa Dåd finna icke heller
Kä Element, som ligger i det första